

pravidelných, zejména obchodu věcmi pocházejícími z krádeží. V tomto ohledu jest však stížnost zřejmě na omylu. Předpisy o předražování nečiní žádného rozdílu ohledně provenience zboží. Prohlašují za trestné požadování přemrštěné ceny při prodeji bez ohledu na to, nabyl-li prodávající zboží poctivě či nepoctivě, jedná-li se o pravidelný obchod, či o zcizení věci, jež na sebe převedl prodávatel z krádeže.

Čís. 87.

Přestupku § 314 tr. zák. nemůže dopustiti se ten, proti komu dotýčný úřední nebo služební úkon směřuje.

(Rozh. ze dne 11. října 1919. Kr I 284/19.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Anny S. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. dubna 1919, pokud jím byla uznána vinnou přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle § 314 tr. z. a zprostil stěžovatelku dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro řečený přestupek.

D ů v o d y:

Pokud se týče důvodu zmatečnosti § 281, č. 10 (správně č. 9 a tr. ř.), uplatňovaného proti odsouzení pro přestupek dle § 314 tr. z., jest stížnost oprávněna. Dle zjištění rozsudku směřovalo úřední jednání sluhy Františka J. proti obžalované, úřední činnosti Františka J. byla obžalovaná postížena. Z toho plyne, že se nemohla dopustiti přestupku dle § 314 tr. z. právě s ohledem na tuto činnost úřední. Již dle přirozeného a názorům všedního života odpovídajícího smyslu slova možno mluvit o »míchání se do něčeho« jen u příběhů, na nichž pachatel není již beztak účasten a jež se netýkají pouze osoby pachatelovy. Přestupku dle § 314 tr. z. nemůže spáchat ten, proti komu směřuje dotýčný výkon úřadu nebo služby. Ten, proti komu čelí úřední jednání, jest tím pojat do oblasti úřední činnosti, má vůči státu, pokud se týče vůči státnímu orgánu výkonnému úlohu pasivního subjektu v poměru vrchnostenském, nemůže se míchat do tohoto úředního jednání jako ten, koho se věc netýká. Zákon, jenž netresce odporu nekvalifikovaného, ježž kladou osoby postížené úředním jednáním, vychází ze stanoviska, že jistý odpor proti úředním jednáním vzniká až příliš snadno z přání postížené osoby, by zůstala ušetřena, že však zavdává podnětu k potrestání teprve odpor sesílený. Klade-li se odpor menší, nepatrnější, stačí donucení směřující ku splnění úředního příkazu. Jinak jeví se stejné počínání si třetích nesúčastněných osob. Z těchto důvodů slušelo se vyhověti zmateční stížnosti, pokud směřuje proti výroku o vině na přestupku dle § 314 tr. z., v tom směru zrušiti rozsudek nalézacího soudu a dle § 259, č. 3 tr. ř. zprostiti obžalovanou obžaloby vznesené na ni pro skutek jí v té příčině za vinu kladený.

Čís. 88.

Kdo trpí ve svém bytě věci někým jiným ukradené, může dopustiti se tím podílnictví na krádeži.

(Rozh. ze dne 11. října 1919, Kr I 286 19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Č. Budějovicích ze dne 11. dubna 1919, jímž byla obžalovaná Antonie H. dle § 259, č. 3 tr. ř. sprostěna obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186, písm. a tr. z., zrušil rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl mimo jiné z těchto

důvodů:

V odpor vzatý rozsudek zjišťuje, že dne 15. ledna 1919, když byly v Jindřichově Hradci pleněny židovské obchody, přihlížely plenění také dvě dcery obžalované Antonie H., jedenáctiletá Růžena a osmiletá Anna H. a že při té příležitosti dostala Růžena H. od neznámého vojína dvě papírové nákupní tašky v ceně 11 K 70 h, odcizené při drancování v obchodě Adolfa F., a že Anna H. sebrala před obchodem Edvarda W. klubko papírového špagátu v ceně 5 K, ačkoliv věděla, že ho právě někdo při plenění vyhodil z krámu na ulici, a že obžalovaná věci ty ponechala ve svém bytě, když je děti domů přinesly, ačkoliv věděla, odkud pocházejí, a že byly věci ty teprve při domovní prohlídce u obžalované dne 20. ledna 1919 nalezeny a zabaveny. Rozsudek zprošťuje obžalovanou z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186a) tr. z. z toho důvodu, že obžalovaná neměla úmyslu znemožniti neb stížiti vrácení odcizených věcí poškozeným, ježto prý chtěla věci ty ihned vrátiti a ne učinila tak jen proto, že nevěděla, komu a kam je má vrátiti. Mimo to prý se zachovala vůči věcem od dětí přineseným zcela pasivně, kdežto § 186 tr. z. předpokládá, aby pachatel vyvinul nějakou činnost v tom směru, aby odcizené věci buď převzal, na sebe převedl nebo ukryl. Proti osvobozujícímu výroku uplatňuje zmateční stížnost důvody zmatečnosti č. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Pokud jde o věcné posouzení věci, dovozuje rozsudek, že v pouhém pasivním chování se obžalované nelze spatřovati činnost, směřující k ukrývání a převzetí věcí odcizených. Avšak rozsudek přehlíží, že ukrývání, které stěžuje majiteli opětné nabytí věci ukradené, se může jeviti i v konkludentním činu, v opomenutí. Poněvadž kradenou věc nikdo nesmí ve svém bytě trpěti, bylo samozřejmě povinností obžalované, by věci odevzdala na policejním úřadě anebo jiným vhodným způsobem se postarala o jejich objevení a tím umožnila vlastníkovi věcí, by nabyl opět svého vlastnictví. Tím, že nechala obžalovaná věci v bytě ležeti a po 4 dny nic nepodnikla, by věci byly objeveny, při čemž musila počítati i s okolností, že věci zůstanou po případě vůbec utajeny, dopustila se vzhledem k svým dohlédacím povinnostem jako matka opomenutí, v němž spočívá ukrývání, neboť kdyby nebylo trpění a opomenutí obžalované, byli by měli majitelé věcí možnost jich opět nabýti.

Čís. 89.

Příkazem k inkasu, byt i přioděn byl v roucho postupu, svěruje se po rozumu § 183 tr. zák. inkasistovi vybraný peníz.